

פרשת דוד

יו"ע ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת מקץ

ל' כסלו תשפ"ג 1160

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

4:26	4:10	4:19	4:05	הדלקת נרות
5:23	5:20	5:22	5:21	מוצאי שבת
6:01	5:58	5:59	5:58	רבנו תם

היולא דצדיקיא

- א. רבי דוד אופנהיים
- א. רבי נחמן אנג'ל
- א. רבי יאיר בכרך
- מח"ס 'חוות יאיר'
- ב. רבי עקיבא שרייבר מפאפא
- ב. רבי הלל קגן
- משגיח דישיבת גרודנא
- ג. רבי אביגדור עזריאל
- מח"ס 'זמרת הארץ'
- ג. רבי חיים שמואלביץ
- ראש ישיבת מיר
- ד. רבי חיים שאול דוויק הכהן
- ד. רבי גרשון העניך מראדז'ין
- ה. רבי עמנואל ברודו מסלונקי
- ה. רבי יהושע הלוי הורביץ
- ו. רבי יוסף חיים שרים
- השד"ר מירושלים
- ו. רבי ששון מרדכי שנדוך
- מח"ס 'קול ששון'

כמו שבכוח השמן שהדליקו החשמונאים בבית המקדש, הם טיהרו את נשמות בני ישראל מחדש, על אף שהדבר לא נראה לעיניים, כך הוא הדבר גם כיום, כי הנה הנרות שמדליקין על פתח הבית מבחוץ מאירים את הרחוב, ומאירים את הנשמות שלנו, כדי שלא נציץ ונפגע ח"ו מפגעי הזמן המצויים ברחוב. והבן.

חזינן אפוא מכל הדברים הללו, כי בחנוכה יש חשיבות גדולה ללמוד מוסר השכל מנרות החנוכה, שקדושתם היא כל כך גדולה, עד שהם מאירים את הרחוב ומאירים את נשמות בני ישראל, כמו שהאירו בימים ההם את נשמות בני ישראל שלא להתבולל בתרבות יוון. ולכן הנרות הללו קודש הם, כיון שהם מכניסים אור של קדושה בכל אחד לבל יתבולל בתרבות יוון ובטומאתם.

ואף גם בדורנו אנו ובכל הדורות, יש בנרות הללו חינוך לילדים להציל את נשמות הילדים מהסכנות המרובות ברחוב ובכל מקום ומקום. וזהו חנוכה הנקרא על שם החינוך, כמו שאומר הכתוב (משלי כב, ו) חנוך לנער על פי דרכו, לחנך היטב את הילדים ואת הנערים לבל ינהרו אחרי התרבות הקלוקלת של הרחוב אלא שישארו תמיד בתוכי הקדושה.

ואם כנים אנו בדברינו, מובנים היטב דבריו של הגאון מרן החת"ס סופר זצ"ל שכותב, כי החשמונאים הדליקו את הנרות בחצרות קדשין ולא בבית המקדש עצמו במקום בו עמדה המנורה, כיון שהחשמונאים לא רצו להשתמש במקום שעוד היה טמא מטומאת היוונים, שהיוונים הכניסו בדווקא עבודה לתוך בית המקדש עצמו, ובינתיים עד שטיהרו את הבית המקדש הדליקו את המנורה בחצרות קדשין, היינו בחוץ, כדי להביא את הטהרה ואת הקדושה אל הרחוב החוצה.

ועל פי הדברים הללו חשבתי לענ"ד להוסיף ולבאר, כי זאת הסיבה להאיר מן הבית אל החצר ולכל מקום ברחוב, ואפילו בבית שיש לו שתי כניסות נפסק להלכה כי יש להדליק בשתי הכניסות (שו"ע או"ח סי' תרע"א סעי' ח'), ולא סגי להדליק רק בכניסה אחת לבית, ובטעם הדבר, כדי להאיר את חשכת הרחוב שבכל דור ודור, ולסלק את חשכת תרבות יוון ולהאיר את האור של בני ישראל.

על כל פנים, תרבות יוון ממשיכה להכות גלים גם בזמנינו כיום בפנים ובחוץ, שהרי כל תרבות יוון זה להגדיל את כוחות הטומאה מבפנים ומבחוץ על ידי פגעי הזמן רח"ל, ואין כיום בית מבפנים ומבחוץ שאין בו מת. ומשום הכי אורות חנוכה הם מאירים גם בבית, וגם מאירים את הרחוב, והשפעת נרות חנוכה נקראים קודש, הם שמקדשים את הבית פנימה וגם את הרחוב מבחוץ.

משפיר לדוד

פרסומי ניסא בחנוכה, להפיץ קדושה לרחוב

ידוע הדבר ומפורסם העניין, כי בלילות חנוכה אנו נוהגים להדליק את נרות החנוכה על פתח הבית מבחוץ, כמו שאומרים חז"ל (שבת כא, ב) נר חנוכה, מצוה להניחה על פתח ביתו מבחוץ.

ידוע הדבר כי בימי מלכות יוון רצו היוונים להכניס את תרבות יוון לתוך בתי בני ישראל, דבר שאף אומה לא עשתה לבני ישראל מאז צאתם ממצרים, ואמרו להם "כתבו לכם על קרן השור שאין לכם חלק באלוקי ישראל". כלומר, היוונים רצו להחריד את תרבות יוון ואת טומאת הרחוב הקלוקלת בתוכי בני ישראל, לטמאות את נפשותיהם ואת נשמותיהם. ואם כן פשוט וברור הדבר כי כאשר החשמונאים התגברו על היוונים, ושוב הפיצו את הקדושה בתוך בני ישראל, הרי שאת הנס הזה אנו חוגגים בזמן הזה כתשובת המשקל לימים ההם.

ובביאור הדבר, כפי שאז רצו היוונים להכניס בעם ישראל את התרבות הרעה ואת טומאת הרחוב, כך כאשר אנו רוצים להדליק נרות לזכר הנס שקרה לבני ישראל, אזי אנחנו מדליקים את הנרות על פתח הבית מבחוץ. שכן בכך אנו מזכירים את מה שרצו היוונים להכניס בנו את הטומאה של הרחוב, ועכשיו שאנו ניצחנו אותם, אנו מוציאים שוב את האור של היהדות ושל הקדושה אל הרחוב החוצה, ובכך מתגברים ומנצחים את התרבות הטמאה של יוון. ולכן צריך לפרסם את הנס בין כל היהודים, וכיון שכך מדליקים את הנרות על פתח הבית מבחוץ.

אבל, בד בבד עם זאת, יש לנו לידע, כי אמנם אנו מדליקים את הנרות על פתח הבית מבחוץ, אבל צריכים לדעת כי הכל תלוי באמונה. כלומר, יש להאמין באמונה שלימה כי אור הנרות מוציאים את הקדושה אל הרחוב. וסימוכין לדבר, הנה אנו יודעים כי אליהו הנביא מלאך הברית מגיע לכל ברית מילה (במדבר רבה כה, ג), אבל בעיניים אין אנו רואים אותו ממש, אלא מאי, אנו מאמינים כי הוא מגיע לכל ברית מילה, בבחינת מה שאנו אומרים "אליהו מלאך הברית עומד על ימיני וסמכני". ואם כן, כזה הוא הדבר בהדלקת נרות חנוכה.

אמנם איננו רואים בעליל כי האור של הנרות הוא כה חזק עד שהוא מוציא קדושה אל הרחוב החוצה, אבל צריכים אנו להאמין בכך, כי בכח הימים ההם והנס שאירע לבני ישראל בימי החשמונאים, כך הוא בזמן הזה, כי אור הנרות מאיר את הרחוב החוצה. ובפרט היום בעונות שנתרבו המכשירים הטמאים שיש בהם מכל טומאת הרחוב בפנים הבית רח"ל, עד כמה בכוח קדושת אורות חנוכה, שבכוחם לטהר בפנים הבית ומחוץ לבית.

ואמנם כיצד אפשר להאיר את הרחוב על ידי נרות, וכי אור הנרות כל כך חזק כדי להאיר את כל הרחוב כולו, אלא,

קולמוס הלב

פיוט לחנוכה מכ"ק רבי חיים פינטו הגדול זיע"א

יחיד מסר גיבורים,
ביד אישים חלשים.
קרן ישראל הרים.
על הצרים הנוגשים.
אפילו כולו נפלו,
נגרשו ושוודדו.

הודו לה' כי טוב.

ימים אלה נקבעו,
בהלל ובהודאה.
כי נפשותם נושעו.
מיד צר גאה גאה.
חילו גילו סולו.
לא-ל גדול כבודו.

הודו לה' כי טוב וגו'.

משתה ושמחה יהיו בם.
מטעמים אמורים.
הנרות הם חיובים.
נעשים ונזכרים.
צאו בואו ראו.
התורה הזאת למדו.

הודו לה' כי טוב.

פתילות יחד נמנו.
טוב טעמם ונימוקם
במספר לו ימנו.
כי כן דינם וחוקם.
שמרו הורו עזרו.
אשר לא תשיג ידו.

הודו לה' כי טוב.

א-לי ארוממנהו.
אין יחיד כיחודו.
נס לבני מתתיהו.
עשה פלא לבדו.
פדה עדה גדה.
מלא ארץ כבודו.

הודו לה' כי טוב
כי לעולם חסדו.

נועצו יחד רעה.
היוונים עלינו.
מצות א-ל גדול דעה.
להעביר ממנו.
אנו קמנו ששנו.
גבר חסדו עלינו.

הודו לה' כי טוב.

יונים בית א-ל באו.
טמאו השמנים.
בדקו והנה מצאו.
פך מפכים קטנים.
אטום חתום סתום.
כהן כוננה ידו.

הודו לה' כי טוב.

חלק ושיעור לילה.
אחת לבד היה בו.
ברכת נורא עלילה,
שרתה תוך הנשאר בו.
רמו עצמו עמו.
קמו ויתעודדו.

הודו לה' כי טוב.

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון
מפקנסו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בחסד ואמת יכופר עוון

כאשר באים על האדם ניסיונות בדמות ייסורים
ומכאובים עליו להשכיל לקבלם באהבה, כיון
שהם מהווים כפרה על עוונותיו. ועל ידי קבלת
ייסוריו הקלים באהבה הקב"ה יצילו מגזירות
קשות ורעות ר"ל.

בא לפני יהודי אמיד ממקסיקו שבאמריקה,
וסיפר לי במרירות שכף ידו נשברה, וכך החל
לרטון ולטעון כלפי שמיא - "מדוע קרה לי כדבר
הזה? הרי ידיי עוסקות במצוות צדקה וחסד
ומפני מה הם ניזוקו?"

לא חלף זמן רב ושריפה גדולה פרצה בביתו
וכילתה את כל רכושו...

היהודי ששהה בביתו בזמן השריפה כמעט
שניספה מהאש הגדולה, ורק בניסי ניסים ניצל
מהלהבות.

כאשר אותו יהודי בא לפניי שוב לאחר מכן,
אמרת לו:

"ראה מה גרמת לעצמך בטעותך. לו היית
מקבל באהבה את ייסוריך הקלים שבאו לך
בשבירת היד, אולי היה הקב"ה מבטל מעליך את
הייסורים הקשים שנגזרו עליך בשריפת ביתך
וכל רכושך."

על כל אדם לקבל את ייסוריו הבאים עליו
באהבה, ויכוון בלבו שהם כפרה גמורה על
כל עוונותיו, ויזהר מאד בדיבוריו - שמא
יביא על עצמו ח"ו ייסורים
קשים יותר.

ארחות ישרים

הליכות והלכות בין אדם לחברו

תפילה וחליצת תפילין בפני רבו

אסור לעמוד להתפלל לפני רבו ולא מצידו, ואין צריך לומר שאין להתפלל אחורי
רבו - שנראה, חלילה כמשתחוה לרבו, אלא אם כן עומד מחוץ לארבע אמותיו. ויש
אומרים, שמותר להתפלל בצידי רבו.

מותר להניח תפילין בפני רבו אך לא לחלצן בפניו. אמנם, החולץ תפילין בלא
לגלות את ראשו - מותר לחלצן אף בפני רבו.

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "רני ושמחי" (זכריה ב-ד)

ומוסיפים ב' פסוקים מהפטרת "מחר חודש".

הקשר לשבת: בהפטרה מזכרת המנורה והנרות
שראה הנביא זכריה, שהוא מעניינא דיומא; הדלקת
הנרות בימי החנוכה.

שבת בשבתו

דיבורים המותרים בשבת

א. מהפסוק בישעיה: "אם תשיב משבת רגלך... וכבדתו מעשות דרכיך ממצא חפצך ודבר דבר", למדו חז"ל (שבת ק"ג, א) שלא יהיה דיבורו של אדם בשבת כדיבורו בחול שמדבר בענייני עסקיו וכיוצא, וכמבואר להלן.

ב. כל מי שקדושת השבת נוגעת אל ליבו, ישתדל שלא ידבר בשבת כי אם בדברי תורה ובדברים הנצרכים לו. ושכרו של הלומד תורה, הוא לאין ערוך ולאין שיעור, וכל שכן כשלומד בשבת, ששכר לימוד תורה של שעה אחת בשבת, כמאה שבעים מיליון שעות של חול.

ג. אין לדבר בדברים שאסור לעשותם בשבת, כגון: מחר אקנה סחורה פלונית, מחר אסע למקום פלוני או אכתוב מכתב או היאך אבנה את הבית כך או כך, ואפילו שמדבר בינו לבין עצמו כדי לתכנן את יום המחר, אסור.

ד. מותר להרהר בדברי חול בשבת, על כן מותר לומר מחר אלך למקום פלוני, אף שכוונתו לנסוע לשם, כיון שאינו מוציא בשפתיו לשון חול, והרהור חול מותר.

ה. דיבור לצורך מצוה, מותר, כגון: מחר אקנה תפילין. ובלבד שלא יזכיר בפיו את סכום הכסף.

ו. אם מצא בשבת מורה עזר לבנו, מותר לסכם עמו שילמדו בחול, ולהבטיח למורה שכר על זה, אך לא יזכיר סכום כסף.

ז. כמו כן מותר לדבר עם בחור או בחורה או עם הוריהם בהצעת שידוך, לפי שדיבורי מצוה הם. וכן מותר להכריז על חפץ שאבד או נגנב, כדי שישבוהו לבעליו.

ח. אסור לדבר בשכר פועליו כמה כסף חייב להם. אבל כמה שילם להם בעבר, מותר. (ואמנם כתב החיד"א: "ושומר נפשו ירחק מלדבר בזה, כדי שלא יבוא לחשב על העתיד, על כן יסתום הפתח וטוב לו") ואולם הוצאות מצוה וכספי צדקה, מותר לחשב אף על העתיד, כגון כמה יצטרך להוציא לקניית ספרי קודש או לצורך חתונת בנו וכיוצא.

ט. הנכנס ביום השבת לבית חברו ורואה שם איזה חפץ מסוים ושואל "כמה שלמת עבור חפץ זה?" אם השואל מעוניין בקניית חפץ כזה, אסור לענות לו את המחיר. אבל אם שואל סתם ואינו מעוניין לקנות, מותר לענות לו.

י. דיבורים שאין בהם זכר של עשיית מלאכה, ואין בהם תועלת, כפוליטיקה וחדשות, אסור להרבות בהם. ודיבורים שיש בהם דברי גנאי או שחוק וקלות ראש, וכל שכן לשון הרע, בלאו הכי אסור לדבר בהם אפילו בחול ואפילו מעט.

הידודי הפרשה

חידודים לפרשת מקץ

1. מהם שערי הטומאה שהיו שרויים בהם ישראל במצרים?
2. האם מותר להניח או לחלוץ התפילין בפני רבו?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דרך חיים בחינוך הילדים

בימות החנוכה קוראים בפרשת הנשיאים בחנוכת המזבת, ואף גם קוראים בפרשת המנורה שבתחילת פרשת "בהעלותך את הנרות", וגם מפטירים ב'נרות דזכריה'.

ובאמת צריך לבאר מה טעם לכך?

והדבר ברור שיש בזה ללמדנו עד כמה צריך כל שבט ושבט משבטי בני ישראל לנהוג במסירות נפש לחנך את בניו ואת זרעו אחריו שהם בבחינת מקדש מעט ומזבח, להדליק את נשמותיהם באור תורה להיותם בבחינת שתילי זיתים סביב לשולחנך. זיתים שמהם מפיקים שמן טהור להדליק את המנורה, וכך גם נשמות הילדים יאירו באור טהור של תורה ומצוות.

וכדבר אשר עשה יוסף הצדיק בהיותו במצרים עם שני בניו, לחנכם כשני שתילי זיתים סביב לשולחנו בקדושה וטהרה, לבל יתערבו ויתבללו בין המצרים, ובפרט בזמנים הטובים ביותר, בשבע שנות השובע אז השיגו השגות גדולות בתורה ויראת שמים, כך צריך לנהוג כל אב עם ילדיו לחנכם במסירות נפש וכך ישיגו גם בניו השגות גדולות בתורה ויראת שמים ויתגדלו לתורה ולמצוות ולמעשים טובים.

ולזאת באמת קוראים ביום השמיני בפרשת הנשיא של שבט מנשה, כי הלוא דבר הוא, לקרוא בדיוק בפרשה של בנו של יוסף, אשר הוא רומז לשמונה ימי חנוכה. שהרי מנשה עולה באותיות שמונה, ונזכרים בנס שנעשה בשמן המסמל לנס שנעשה עם נשמות בני ישראל שלא עברו על דתם לגמרי.

ומשם ממשיכים לקרוא את כל פרשיות כל הנשיאים, ומיד מתחילים את פרשת בהעלותך את הנרות בה נאמר (במדבר ח, ב) "אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות" - ללמדנו דרך חיים כי כך צריך להיות החינוך הטהור בכל בית יהודי, בבחינת אל מול פני המנורה יאירו, יאירו נשמותיהם הטהורות של הילדים.

וכיון שיוסף הצדיק חנך את בניו בדרך התורה והיראה אף במצרים, משום הכי זכה ונקרא מעתה ואילך בשם צדיק יסוד עולם (זוהר הק' ח"א קפו ע"א). ואף גם בניו אחריו זכו להיות במנין שבטי י-ה, כיון שקיבלו חינוך יהודי טהור.

ואף גם שמותיהם מעידים על כך, מנשה על שם "כי נשני א-להים את כל עמלי ואת כל בית אבי", דהיינו, לעזוב את כל הרע, כלומר שלא דבקו בו מטומאת מצרים ח"ו. ואפרים על שם "כי הפרני א-להים בארץ עניי", לעשות אך טוב, כי גם בארץ מצרים מקום ערות הארץ פרה ורבה יוסף בתורה ויראת שמים וכך חנך את בניו. ולכן זכו בניו ונעשו לשני שתילי זיתים, מימין ומשמאל, משום ששמרו על השמן הטהור שהיא הנשמה שבתוכם.

עומקא ד'יבא

פרקים בתיקון המידות
ובעבודת הלב

מה הסיפור של חנוכה?

קבוצת יהודים קטנה, ה'מכבים', התארגנה למלחמת קיום; קבוצה קטנה זו לא נלחמה על חייה או על אדמתה, היא נלחמה על נשמתה.

כולם משבחים את אומץ ליבם של המכבים, כולם מהללים את מעשי הגבורה שלהם. ומה הייתה קריאת הקרב שלהם? "מי לה' אלי!"

מלחמת המכבים הייתה אפוא מלחמה על נשמת הפרט והכלל של עם ישראל. היוונים לא איימו על קיומנו הגשמי, להיפך, הם מאוד שמחו לשתף אותנו בחייהם ובתרבותם - בתנאי שנוותר על כל קשר לאומנותנו.

על הנייר, המלחמה שלהם נראתה אבודה מראש. צבא אספסוף יהודי נגד האימפריה היוונית. דת 'ישנה' מול הומניזם ומודרניזציה. ובכל זאת הם החזיקו מעמד, ובעזרת השי"ת הם גם נצחו במלחמה. אם הם היו מאבדים את התקווה, אף אחד מאיתנו לא היה כאן היום.

זה הסיפור, בתמצית, וזה גם המסר לעבודת השי"ת; להחזיק מעמד. לא להיכנע. היצר

שכלל ישראל היו גרים בארץ גושן, בכל זאת הם הושפעו מהגויים ולמדו ממעשיהם, וכעת הוצרכו לתקנם ולהפכם למידות טובות.

בכדי לתקן מידה אחת צריך עבודה גדולה, כמו שידוע בשם הגר"י מסלנט זצוק"ל, שאדם יכול לעמול כל החיים לתקן מידותיו והלוואי שיצליח לתקן מידה אחת. וכשיצאו ממצרים היו צריכים לתקן מ"ט מידות ולהפכם מרע לטוב, וא"כ בכל יום היו זקוקים לנס וסייעתא דשמיא מיוחדת שיוכלו להתגבר ולשפר מידה אחת עד שהגיעו למצב של "ויחן שם ישראל נגד ההר", שהתרומומו כבר לדרגה שראויין לקבל התורה.

הרב שטיינמן זצ"ל, מעורר על כך שבדורות האחרונים אנו רואים שיש חסרון של 'מלבין פני חברו ברבים' ויש שהם לקויים ב'כאילו שופך דמים' ואז חלילה מגיעים ל'שופך דמים' ממש. ולכן לפני ביאת המשיח צריכים אנו לתקן שלא יהיה ח"ו עוד אסונות, ולכן צריך לראות עד כמה להיזהר בבין אדם לחברו שלא לפגוע בכבוד חברו, שאם פוגעים בכבוד חברו הרי אחר כך עלולים להגיע לפגיעה בחיי חברו, לכן צריך כל אחד ללמוד מזה להיזהר בכבוד חברו ולא לעשות דברים שהם נגד בין אדם לחברו.

הקריאה של החג היא אפוא; מי לה' אלי! מיהו שחפץ לעשות את רצון השי"ת, לקיים את המצוות שבין אדם לחברו ולהקפיד בהם. מלחמת הקיום של כל יהודי נטושה על המידות הרעות, אלו שהיצר מבקש לחדור דרכם ולחבל באחדותנו. המלחמה אינה קלה, כפי שאומר רבי ישראל מסלנט, אך כפי שנלמד מהמכבים אל לנו לאבד תקוה. עלינו להכריז מלחמה ולהתחזק בתיקון המידות, להתחזק בלימוד המוסר והשי"ת ברחמי יסייע בידינו ויאיר לנו את אור התורה באהבה ושמחה.

ותחבולותיו הם אימפריה עתיקה, כלי התקשורת של היצר מלאים דיבורים על הומניות, קידמה ומדע, זכויות לאין סוף, כשהדרך רצופה בדריכה על הזולת ורמיסת כבודו. הנרות הללו, מזכירים לנו בימי החנוכה את אור התורה ומצוותיה, אלו שבין אדם למקום ובעיקר את המצוות שבין אדם לחברו.

מידי בוקר אומרים אנו את הברייתא בתחילת פאה: אלו דברים שאדם אוכל פירותיהם בעולם הזה והקרן קימת לו לעולם הבא, ואלו הן; כיבוד אב ואם, וגמילות חסדים, והשקמת בית המדרש שחרית וערבית, והכנסת אורחים, וביקור חולים, והכנסת כלה, ולווית המת, ועיון תפלה, והבאת שלום בין אדם לחברו. ותלמוד תורה כנגד כולם.

הנה רוב הדברים שהתנא מונה במשנה הם דברים שבין אדם לחברו. וביאר הרא"ש כי הקב"ה חפץ יותר במצוות שיעשה בהם גם רצון הבריות ממצוות שבין אדם לקונו. רואים מכאן שהדברים שבין אדם לחברו הקב"ה מחשיב יותר מאשר מהדברים שבין אדם למקום.

דיוק נפלא זה מצאנו בדבריו של מרן הגאון רבי אהרן לייב שטיינמן זצ"ל, בדברים שכתב על עבודת זיכרון המידות שבין אדם לחברו. הוא הוסיף עוד להאיר, שהרי מיציאת מצרים עד מתן תורה היה מ"ט יום. ולמה הוצרכו לזה? אלא לפי שכלל ישראל היו שרויים בתוך מ"ט שערים של טומאה, ואם ח"ו היו מגיעים לשער החמישים, אזי לא היה שייך לצאת מהטומאה.

מה הם שערי טומאה אלו? וכי הם נגעו בשרצים או שהיו טמאי מתים? כך שואל הגרא"ל שטיינמן זצ"ל.

והוא משיב בדרך נפלאה כי שערי טומאה - הכוונה למידות הרעות, שהם היו שקועים במ"ט שערי מידות הרעות שאותם למדו מאנשי מצרים שלא היו אנשים צדיקים וישרים אלא מכשפים ושאר הדברים הרעים. ואפילו

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +972585207103 • עברית +541141715555

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר
לפי פרשות
השבוע, חגים
ונושאים שונים.

שמעו
ותחי נפשכם